

Arrest

**nr. 72 402 van 21 december 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke
Integratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn en handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, op 27 mei 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 september 2010 dienden verzoekers in België een tweede asielaanvraag in.

1.2. Op 3 februari 2011 heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslissingen genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Het beroep dat verzoekers tegen deze beslissingen hebben ingesteld werd bij arrest nr. 60 921 van 4 mei 2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

1.4. Verzoekers dienden op 16 februari 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.5. Op 30 maart 2011 heeft de gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing genomen tot onontvankelijkheid van verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze beslissing werd betekend op 27 april 2011.

Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt.

“Artikel 9ter - § 3 3°~ van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Inderdaad maakt betrokkene in zijn aanvraag 9ter medische getuigschriften over gedateerd op 18/01/2011 en 07/09/2009. Deze medische getuigschriften zijn echter niet opgesteld conform het model vereist door Art.9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007; bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van dit standaardgetuigschrift.

De aanvraag werd ingediend op 16/02/2011, dus na de invoeging op 29.01.2011 van het KB van 24.01.2011, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art.9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de aanvraag werd overgemaakt.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste en enig middel werpen verzoekers het volgende op: *“Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, 9 ter en 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling; Schending van de principes van behoorlijk bestuur, principes van machtoverschrijding. Schending van artikel 3 (en 8) aan de Conventie van de Mens getekend te Rome op 04.11.1950; (EVRM).”*

Verzoekers betogen als volgt:

“Dat echter de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing; Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat de beslissing van onontvankelijkheid inzake als volgt is gemotiveerd (...)

- *Verzoekende partij is bij de lezing van de getroffen beslissing niet in staat de reden van de onontvankelijkheid van haar aanvraag te begrijpen;*
- *De beslissing beperkt er zich toe te stellen dat het medische attest niet "conform" zou zijn opgesteld doch blijft in gebreke te zeggen waarom de voorgelegde attesten niet conform zijn : vorm, inhoud;*
- *Inhoudelijk bevatten de medische voorgelegde attesten alle inlichtingen die gevorderd worden door Artikel 9 ter van de Wet van 15.12.1980.*

- De beslissing stelt uitdrukkelijk dat het Medisch attest "conform " aan het standaardmodel dient te worden opgesteld, hetgeen niet per se inhoudt dat het standaardmodel verschenen in het KB van 24.01.2011 dient te worden gebruikt;

- Objectief is dit model verschenen in bijlage van het KB niet te gebruiken, vermits het geen ruimte voorziet om de dokter zijn bevindingen op te schrijven en derhalve aan de inhoudelijke vereisten van artikel 9 ter te beantwoorden;

- Het bij het KB verschenen "model" is het volgende :

Bijlage gevoegd bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Bijlage bij het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

FEDERALE OVERHEIDSDIENST BINNENLANDSE ZAKEN Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken

<MEDISCH> <GETUIGSCHRIFT>

bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties

bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken

Aan de arts : Gelieve dit attest te overhandigen aan betrokkene zelf. Hij/zij zal het medisch attest vervolgens zelf aan de desbetreffende Dienst bezorgen.

NAAM EN VOORNAAM van de patiënt :

GEBOORTEDATUM:

NATIONALITEIT :

GESLACHT :

A/ Medische voorgeschiedenis :

B/ DIAGNOSE : gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van Artikel 9ter wordt ingediend (1).

Het is in het belang van de patiënt dat voor elke pathologie stukken ter staving worden voorgelegd (bv. specialistisch verslag).

C/Actuele behandeling en datum van opstarten van de behandeling van de aandoeningen vermeld onder rubriek B:

Medicamenteuze behandeling/medisch materiaal

Interventie/Hospitalisatie (Frequentie ? Datum van laatste opname?)

Voorziene duur van de noodzakelijke behandeling

D/Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet ?

E/Evolutie en prognose van de aandoeningen waarvan sprake onder rubriek B :

F/ Indien van toepassing : zijn er specifieke noden in verband met de medische opvolging ? Is mantelzorg medisch vereist ?

G/ Aantal bijlagen bij huidig attest :

Datum :

NAAM, handtekening en stempel van de arts : RIZIV - nummer :

!AANDACHT - Belangrijke opmerkingen

'De Dienst Vreemdelingenzaken moet de betrokken arts kunnen identificeren. Het is bijgevolg in het belang van ! (1.e patiënt dat naam en RIZIV - nummer van de arts duidelijk leesbaar zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft het recht de gezondheidstoestand van de patiënt te laten verifiëren door een arts aangesteld door de administratie (artikel 9ter) (2)

Met instemming van de patiënt kan een meer gedetailleerd medisch verslag het huidig medisch attest vergezellen ! (Wet van 22 augustus 2002 betreffende de rechten van de patiënt).

- Evenmin is er een "standaardmodel" dat zou moeten gebruikt worden door de aanvragers, op de website van DVZ/FEDGOV terug te vinden;

- De overheid laat derhalve een onzekerheid bestaan nopens het te gebruiken model en draagt bij tot de totale verwarring;

- Artikel 9 ter voorziet het volgende (...)

- In casu heeft verzoekende partij een attest voorgelegd dat deze bepaling beantwoordt :

"Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

- Artikel 9 ter voorziet derhalve niet uitdrukkelijk dat het om het model verschenen in de KB gaat, men ziet anders ook niet in waarom de wet zou voorzien dat . "Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte,

haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling" vermits het model verschenen in het KB deze vermeldingen voorziet;

Dat verzoeker verbod is opgelegd in België te blijven en eveneens in de andere Europese staten van de Schengen ruimte;

Dat het opgelegde verbod verzoeker werkelijk tot een burgerlijke dood veroordeeld, vermits hij nergens nog bescherming kan inroepen en bijgevolg blootstaat voor een repatriëring naar zijn oorsprongsland , waar zijn leven in gevaar is;

Dat de genomen beslissing deze situatie niet in overweging neemt:

Dat het recht beschermd door artikel 3 EVRM onaantastbaar, ongedeerd en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt ;

Dat het samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen.

« L'Etat ou se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni) ; »

Dat de situatie in Ingoesjetië dramatisch is en dat alleszins vaststaat dat verzoekende partij tot levering van een tegenbewijs , ziek is en verzorgd wordt in België;

Hetgeen de getroffen beslissing haar niet meer zal toelaten bij gebrek aan opvang en middelen;

Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan het evenredigheidsbeginsel schenden ;”

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“(…) De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekers de schending aanvoeren, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 197879, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekers het genoemde inzicht verschaffen en aldus volstaat om hen toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.(…)

Deze vermeldingen laten verzoekers toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers hun uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hen geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers hun eerste middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

De verwerende partij benadrukt dat de medische getuigschriften die verzoekers bij hen aanvraag heeft gevoegd inderdaad niet het medisch getuigschrift betreffen dat zij hoorde voor te leggen, zoals bepaald in het KB van 24 januari 2011.

Een vergelijking met het standaard medisch getuigschrift zoals toegevoegd in bijlage bij het KB dd 17.05.2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot

wijziging van de wet van 15 december 1980 en gewijzigd bij KB van 24 januari 2011, toont duidelijk aan dat geen gebruik werd gemaakt van dit standaard medisch getuigschrift.

Deze vaststelling volstaat om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Het door verzoekers voorgelegde medische getuigschrift is immers gericht aan de raadgevend geneesheer en niet aan de 'Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken'.

Het Koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het Koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, geeft in de bijlage het model weer van het medische getuigschrift dat bij een aanvraag 9ter dient gevoegd te worden. De hoofding van dit getuigschrift luidt als volgt (...)

Uit het administratieve dossier blijkt dat het medische getuigschrift bijgevoegd door verzoekers, niet voldoet aan het model zoals voorgeschreven door het voormelde KB. De bijgevoegde getuigschriften waren bestemd voor de adviserende arts van de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De bestreden beslissing werd bij toepassing van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 onontvankelijk bevonden aangezien verzoekers niet voldoen aan de gestelde voorwaarden zoals reeds supra uiteengezet.

Artikel 9ter §3 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid; 4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling".

Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat de beslissing genomen werd op basis van een correcte voorstelling van de feiten waardoor verwerende partij geen onzorgvuldig gedrag verweten kan worden en evenmin een schending van de motiveringsplicht.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard. De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekers de schending aanvoeren.

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

Dienaangaand merkt de verwerende partij op dat aan het door verzoekers bedoelde verdragsvoorschrift is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

Bovendien laat de verwerende partij gelden dat de bestreden beslissing verzoekers geenszins verplicht terug te keren naar hun land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of

psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- verzoekers ter zake vaag blijven en geen concrete gegevens naar voor brengen of bewijskrachtige stukken voorleggen,

Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals reeds bleek uit het diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag van verzoeker. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Terwijl verzoekers nalaten uiteen te zetten waarom artikel 8 EVRM zou geschonden zijn.

Verzoekers zijn derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat verzoekers hun enig middel niet kan worden aangenomen."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris verzoekers verwijt niet het standaardmodel van medisch getuigschrift gehanteerd te hebben bij hun aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. Verzoekers kunnen dan ook niet gevolgd worden in hun betoog dat zij niet in staat zijn de reden van de onontvankelijkheid van hun aanvraag te begrijpen.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.5. Waar verzoekers vervolgens onder meer betogen dat de door hun voorgelegde medische attesten inhoudelijk alle inlichtingen bevatten die "gevorderd worden" door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, gaat de Raad ervan uit dat zij door inhoudelijke kritiek op de motivering van de bestreden beslissing te uiten, de schending beogen op te werpen van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. Verwerende partij betwist blijkens haar nota de stelling van verzoekers niet dat de door hen voorgelegde medische attesten inhoudelijk alle inlichtingen bevatten die "gevorderd worden" door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet maar betoogt in essentie dat de vaststelling dat geen gebruik werd gemaakt van het standaard medisch getuigschrift volstaat om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

2.7. De bestreden beslissing werd getroffen in toepassing van (nieuw) artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er

geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

(...)"

2.8. Bij koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna koninklijk besluit van 24 januari 2011) werd een model standaard medisch getuigschrift voorzien.

2.9. Uit een vergelijking van het in het punt 2.8. bedoelde model standaard medisch getuigschrift en het door verzoekers onder meer bij hun aanvraag om verblijfsmachtiging gevoegde medisch getuigschrift van 18 januari 2011, dat zich bevindt in het administratief dossier, blijkt dat er enkel sprake is van een verschil in de hoofding. Het voormelde medisch getuigschrift van 18 januari 2011 bevat namelijk alle rubrieken en subvragen die voorzien zijn op het model standaard medisch getuigschrift.

2.10. De hoofding van het door verzoekers ingediende medisch getuigschrift van 18 januari 2011 bevat de volgende vermeldingen:

"CERTIFICAT MEDICAL

destiné au médecin conseil du Service Régularisations Humanitaires de la Direction Générale de l'Office des Etrangers (SPF Intérieur)"

[vert.:MEDISCH ATTEST

bestemd voor de adviserende arts van de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken (F.O.D. Binnenlandse Zaken)]

De hoofding van het standaard medisch getuigschrift zoals opgenomen als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 bevat de volgende vermeldingen:

"SERVICE PUBLIC FEDERAL INTERIEUR

Direction générale de l'office des Etrangers

CERTIFICAT MEDICAL

Destiné au Service Régularisations Humanitaires de la Direction Générale de l'Office des Etrangers »

[vert. : "FEDERALE OVERHEIDSDIENST BINNENLANDSE ZAKEN

Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken

MEDISCH GETUIGSCHRIFT

Bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken."]

2.11. Het geeft blijk van een overdreven formalisme van de verwerende partij en het is derhalve kennelijk onredelijk om louter op grond van het feit dat in de hoofding van het door verzoekers overgemaakte medisch attest van 18 januari 2011 tussen de woorden “*Destiné au*” en de woorden “*du Service Régularisations Humanitaires de la Direction Générale de l’Office des Etrangers*”, de woorden “*au médecin conseil*” werden gevoegd, de woorden “*(SPF Intérieur)*” deels in afkorting achteraan vermeld staan in plaats van vooraan en de woorden “*Direction générale de l’office des Etrangers*” slechts eenmaal vermeld worden, te besluiten dat het aangebrachte medische attest geen standaard medisch attest is zoals voorzien in artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet en er louter om die redenen geen acht op te willen slaan.

2.12. Voor zover verwerende partij valt over het feit dat het medisch getuigschrift van 18 januari 2011 gericht is aan de “*médecin conseil du Service Régularisations Humanitaires de la Direction Générale de l’Office des Etrangers*” in plaats van aan de “*Service Régularisations Humanitaires de la Direction Générale de l’Office des Etrangers*” blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers hun in punt 1.4. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen per aangetekend schrijven verstuurd aan “*Dienst Vreemdelingenzaken Regularisaties art 9 ter*”, zodat het betrokken medisch getuigschrift geacht moet worden beland te zijn bij de Dienst Humanitaire Regularisaties van de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit het administratief dossier blijkt alleszins niet dat voormelde dienst door het gebruik van het medisch getuigschrift van 18 januari 2011 belet werd te onderzoeken of de in punt 1.4. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden gesteld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.13. De materiële motiveringsplicht werd geschonden. Dit onderdeel van het middel is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de bespreking van de overige onderdelen van het middel geen ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing met zich meebrengt worden ze niet besproken.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond onderdeel van een middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 maart 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA